

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: P. N.
st. přísl. X
trvale bytem X

zastoupen JUDr. Matějem Šedivým, advokátem
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem Olšanská 2, P. O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 10. 2022, č. j. CPR-29454-2/ČJ-2022-930310-V242,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“) žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 10. 2022, č. j. CPR-29454-2/ČJ-2022-930310-V242 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný rozhodl o odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Zlínského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytových agend (dále jen „prvostupňový orgán“ nebo „správní orgán I. stupně“) ze dne 20. 7. 2022, č. j. KRPZ-44658-30/ČJ-2022-150026-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“ nebo „rozhodnutí o správním vyhoštění“), tak, že odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
2. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod. 1 a 4 a podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena v délce 5 (pěti) let. Počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinci uplyne doba k vycestování z území členských států Evropské unie, která byla v souladu s ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena v délce 30 dnů ode dne nabytí právní moci prvostupňového rozhodnutí. Zároveň správní orgán I. stupně neshledal v případě žalobce důvody znemožňující jeho vycestování ve smyslu ust. § 179 zákona o pobytu cizinců.
3. Důvodem pro uložení správního vyhoštění byla skutečnost, že dne 12. 4. 2022 v 10:45 hod. se žalobce v rámci pobytové kontroly provedené policisty Krajského ředitelství policie Zlínského kraje, Odboru cizinecké policie Zlín (dále jen „OCP Zlín“) na adrese Masarykovo náměstí 103 v Napajedlech, provozovna Kurdský Kebab, prokázal předložením ID karty Polské republiky č. X, s platností od 23. 10. 2017 do 23. 10. 2027, přičemž bylo předběžným posouzením předloženého dokladu na místě kontroly zjištěno, že se jedná o padělek. Následně žalobce na výzvu policistů na místě předložil cestovní doklad Ázerbájdžánu č. X, ve kterém neměl vyznačeno žádné platné vízum ani povolení k pobytu. Z předloženého cestovního dokladu bylo zřejmé, že žalobce vstoupil do schengenského prostoru dne 19. 6. 2016. V uvedené době byl držitelem českého víza typu C č. X s platností od 19. 6. 2016 do 14. 7. 2016. Současně bylo zjištěno, že žalobce po uplynutí platnosti víza území České republiky neopustil, ale požádal v České republice o udělení mezinárodní ochrany, která mu však udělena nebyla. Následně bylo z centrální evidence úřadu práce zjištěno, že žalobce dne 15. 11. 2021 nastoupil do zaměstnání u společnosti MEDYAKURD s. r. o., sídlem Lidická 700/19, Veveří, 602 00 Brno 2, kde pracoval na pozici pracovníka přípravy jídel v zařízeních rychlého občerstvení, tudíž vykonával zaměstnání bez patřičného pracovního povolení.

II. Napadené rozhodnutí

4. V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval dosavadní průběh řízení a obsah správního spisu. Dále žalovaný uvedl, že rozhodnutí o správním vyhoštění hodnotí jako vydané v souladu se zákonem a správné, neboť jednání žalobce odůvodňující postup v intencích ust. § 119 zákona o pobytu cizinců

bylo v řízení jednoznačně prokázáno a zároveň bylo žalobci umožněno využít veškerých práv, které mu zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění ke dni vydání prvestupňového rozhodnutí (dále jen „s. ř.“), jako účastníkovi správního řízení, přiznává. Poté se žalovaný vyjádřil k jednotlivým odvolacím námitkám.

5. Ve vztahu k námitce nedostatečně zjištěného stavu věci, kdy se prvestupňový orgán žalobce nedotázal na okolnosti spojené s obstaráním si padělaného dokladu, žalovaný uvedl, že není podstatné, jakým způsobem si žalobce doklad obstaral, ani to, zda žalobce platil za vyhotovení padělaného dokladu nebo za službu spojenou se zastupováním své osoby, ale to, že se žalobce padělaným dokladem prokázal v rámci pobytové kontroly hlídce OCP Zlín. K tomu žalovaný doplnil, že lze jen stěží uvěřit, že si žalobce jako dospělý a svéprávný cizinec ázerbájdžánského původu v Polsku od neznámého ruský hovořícího muže obstaral doklad, aby mohl pobývat a pracovat v Evropské unii, a tento zároveň považoval za pravý.
6. Ve vztahu k namítané nepřiměřenosti prvestupňového rozhodnutí v kontextu doby trvání zákazu vstupu žalobce na území členských států Evropské unie se pak žalovaný vyjádřil tak, že v případě naplnění skutkové podstaty dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 1 a 4 zákona o pobytu cizinců lze dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států, stanovit až na 5 let, přičemž stanovení délky zákazu vstupu na území členských států Evropské unie patří do diskreční pravomoci správního orgánu I. stupně. Úkolem žalovaného je pak jen posoudit to, zda prvestupňový orgán nepřekročil meze správního uvážení.
7. V napadeném rozhodnutí se žalovaný ztotožnil s rozhodnutím správního orgánu I. stupně, který vzhledem k závažnost protiprávního jednání žalobce s ohledem na délku neoprávněného pobytu na území České republiky v délce 850 dnů, na okolnosti jeho pracovní činnosti a na to, že k protiprávnímu jednání použil padělaný doklad, stanovil dobu zákazu vstupu na území členských států Evropské unie na 5 let. Vedle toho žalovaný zdůraznil, že se nejedná ani o první protiprávní jednání žalobce, jelikož tento již v minulosti projevil neúctu dodržovat právní předpisy České republiky, když před Okresním soudem v Jihlavě v roce 2021 bylo proti žalobci vedeno trestní řízení pro přečin ohrožení pod vlivem návykové látky (vedeno pod sp. zn. 13 T 140/2021), při kterém se žalobce rovněž prokazoval padělanou ID Polska. Po posouzení všech okolností případu shledal žalovaný odůvodnění délky doby správního vyhoštění (5 let) prvestupňovým orgánem jako dostatečné, srozumitelné a přesvědčivé.
8. Pokud jde o přiměřenost zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění ve vztahu k soukromému a rodinnému životu žalobce ve smyslu ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, žalovaný plně souhlasil se závěry správního orgánu I. stupně, který po provedeném šetření zjistil, že žalobce nemá na území České republiky žádné rodinné příslušníky. Dle žalovaného pak prvestupňový orgán v rozhodnutí o správním vyhoštění zásah do rodinného a soukromého života žalobce v důsledku správního vyhoštění dostatečně posoudil, jakož i řádně zdůvodnil závěr, podle kterého správní vyhoštění nepředstavuje pro žalobce nepřiměřený zásah do jeho rodinného a soukromého života.

III. Žaloba

9. Žalobce v žalobě uvedl, že je pravdou, že se dopustil protiprávního jednání, pokud pobýval na území České republiky bez platného pobytového či vízového oprávnění, avšak nedomnívá se, že by toto protiprávní jednání vykazovalo natolik zásadní intenzitu, pro kterou by bylo nutné ukládat mu správní vyhoštění v délce trvání 5 let.
10. Na podporu výše předestřené závěru žalobce uvedl, že ačkoliv je správní vyhoštění svojí povahou toliko opatřením, nese s sebou prvky represivního rozhodnutí, přičemž pro každé rozhodnutí represivní povahy platí, že v sobě snoubí požadavky na individuální a generální prevenci. V posuzované věci jsou přitom tyto požadavky oslabeny tím, že se v případě žalobce jednalo o vůbec první protiprávnost, které se na území České republiky dopustil. Nadto byla tato protiprávnost způsobena tíživou osobní situací žalobce, který poté provedl náležitou sebereflexi, pokud spolupracoval při objasňování věci a motivoval zahájení správního řízení s cílem tento protiprávní stav odstranit, přičemž s ohledem na jeho nízký věk lze dospět k závěru, že je v jeho případě dán předpoklad, že dosáhne nápravy a nebude opakovat protiprávní jednání, a to i cestou mírnějšího a výchovnějšího postupu, např. cestou správního vyhoštění v délce trvání 2 let. Právě dvouleté správní vyhoštění žalobce považuje v posuzovaném případě za přílehavější opatření, a to navíc za situace, kdy žalobce projevil úmysl vycestovat do domovského státu. Uložení správního vyhoštění v délce trvání 5 let žalobce pokládá za nepřiměřený postih.
11. V souvislosti s výše uvedeným pak žalobce dále namítal, že napadené rozhodnutí nesplňuje nároky ve smyslu ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, neboť působí nepřiměřeně tvrdě, pokud trvá na uložení správního vyhoštění za situace, kdy žalobce svým jednáním přispěl k odstranění protiprávního stavu a projevil upřímnou lítost nad protiprávností, která v případě žalobce představuje ojedinělý exces z jinak řádného způsobu života.
12. Konečně pak žalobce brojil proti tomu, že žalovaný posoudil obavy žalobce z vycestování do domovského státu toliko z pohledu závazného stanoviska, nikoliv však z pohledu ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, přestože vztah k domovskému státu je jedním z faktorů ovlivňujících přiměřenost rozhodnutí.
13. Z výše uvedených důvodů žalobce zdejšímu soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k novému projednání a rozhodnutí.

IV. Vyjádření žalovaného

14. Ve svém vyjádření ze dne 3. 11. 2022 žalovaný předně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém se podrobně vyjádřil k celé věci a přezkoumatelným způsobem uvedl důvody, pro které potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Současně žalovaný vyjádřil přesvědčení, že se v napadeném rozhodnutí podrobně a přezkoumatelným způsobem vypořádal s otázkou přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Jelikož žalovaný neshledal ve svém postupu a závěrech žádná pochybení, považuje napadené rozhodnutí za správné, pročez soudu navrhl, aby žalobu zamítl.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

15. Ve správním spisu se nachází zejména úřední záznam o předmětné události ze dne 12. 4. 2022 a výsledky lustrace žalobce v cizineckém informačním systému a v centrální evidenci úřadu práce, jakož i detail daktyloskopické karty.
16. Na základě těchto podkladů bylo následně zahájeno řízení o správním vyhoštění žalobce. V průběhu řízení bylo vyhotoveno odborné vyjádření o posouzení pravosti dokladu (včetně obrazové dokumentace), podle kterého lze jednoznačně konstatovat, že se v případě průkazu totožnosti občana Polska č. X, jímž se žalobce při pobytové kontrole legitimoval hlídce OCP Zlín, jedná o padělek. Poté provedl prvostupňový orgán důkaz listinou, kdy žalobce předložil cestovní doklad příslušníka Ázerbájdžánu č. X, jehož pravost byla potvrzena.
17. V protokolu o výsledku účastníka ze dne 13. 4. 2022 pak žalobce mj. uvedl, jakým způsobem si měl opatřit ID Polska a dále to, že v provozovně rychlého občerstvení v Napajedlech v době kontroly pracoval jako kuchař. Měl za to, že pracovní povolení nezbytné pro výkon zaměstnání má k dispozici. Při nástupu do zaměstnání se přitom opakovaně prokazoval ID Polska a cestovním dokladem Ázerbájdžánu. Do České republiky žalobce vycestoval proto, že měl mít ve své vlasti problémy s prezidentem Ázerbájdžánu. V době příletu žalobce disponoval turistickým vízem, načež následně v České republice neúspěšně žádal o udělení mezinárodní ochrany. Dále žalobce zmínil, že nemá v České republice ani v Evropské unii žádné rodinné příslušníky ani závazky. K tomu doplnil, že je rozvedený, má jednoho dospělého syna a v Ázerbájdžánu již nic nemá a nemá se kam vrátit. Žalobce si je vědom svého neoprávněného pobytu a chtěl by získat pracovní vízum i povolení k pobytu, protože je odhodlaný situaci řešit na českém konzulátu.
18. Ze závazného stanoviska ministerstva vnitra k možnosti vycestování cizince ze dne 13. 4. 2022 dále plyne, že v případě žalobce neshledalo ministerstvo vnitra důvody ve smyslu ust. § 179 zákona o pobytu cizinců, které by znemožňovaly jeho vycestování zpět do země původu, a tudíž je jeho vycestování možné. Při posuzování aktuálních bezpečnostních a politických poměrů v Ázerbájdžánu vycházelo ministerstvo vnitra pro účely závazného stanoviska především z výpovědi žalobce v kombinaci s Informací OAMP – Ázerbájdžán – „Bezpečnostní a politická situace v zemi“ ze dne 10. 6. 2021, která je rovněž součástí správního spisu.
19. Před vydáním prvostupňového rozhodnutí byl žalobce ve smyslu ust. § 36 odst. 3 s. ř. správním orgánem I. stupně vyzván, aby se vyjádřil k podkladům rozhodnutí o správním vyhoštění. K nashromážděným podkladům se poté žalobce vyjádřil prostřednictvím svého právního zástupce. Následně došlo k vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, proti kterému se žalobce prostřednictvím svého právního zástupce odvolal. Prvostupňový orgán postoupil odvolání žalovanému, jenž vydal napadené rozhodnutí, které je v současné době předmětem soudního přezkumu.

VI. Posouzení věci krajským soudem

20. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „s. ř. s.“), ve spojení s ust. § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců], osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

21. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
22. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (resp. nevyjádřili výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
23. Žaloba **není důvodná**.
24. Žalobce na úvod žaloby připustil, že je pravdou, že se dopustil protiprávního jednání spočívajícího v pobytu na území České republiky bez platného pobytového či vízového oprávnění. Zároveň však vyjádřil přesvědčení, že toto protiprávní jednání není s to vykazovat takovou intenzitu, pro kterou by mu bylo nutné ukládat správní vyhoštění v délce trvání 5 let. Jelikož tedy žalobce nebrojil proti uložení správního vyhoštění *per se*, nezabýval se krajský soud v rámci soudního přezkumu napadeného rozhodnutí tím, zda byly v posuzovaném případě důsledně naplněny nezbytné předpoklady pro aplikaci institutu správního vyhoštění ve smyslu ust. § 119 zákona o pobytu cizinců, nýbrž, vycházejí přitom z uplatněných žalobních bodů, přezkoumával toliko délku doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území České republiky a států Evropské unie, neboť tuto považoval žalobce v kontextu skutkových okolností za nepřiměřenou.
25. Ve správním řízení bylo zjištěno, že žalobce pobýval na území členských států Evropské unie, včetně České republiky, nepřetržitě od 19. 6. 2016 do 12. 4. 2022. Do České republiky žalobce přicestoval dne 19. 6. 2016, přičemž se při vstupu na území České republiky prokázal platným cestovním dokladem Ázerbájdžánu opatřeným jednotným schengenským vízem České republiky č. 007472820. Po vypršení platnosti turistického víza žalobce v České republice opakovaně neúspěšně žádal o udělení mezinárodní ochrany, přičemž po pravomocném ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo žalobci nařízeno, aby opustil území členských států Evropské unie, což neučinil. Následně bylo prvostupňovým orgánem prokázáno, že žalobce v době od 15. 12. 2019 do 12. 4. 2022 pobýval na území České republiky, aniž by byl držitelem potřebného pobytového či vízového oprávnění. Doba neoprávněného pobytu žalobce na území České republiky činila celkem 850 dní.
26. Při pobytové kontrole dne 12. 4. 2022 se pak žalobce hlídce OCP Zlín prokázal ID Polska č. X. Na základě prvotního podezření příslušníka OCP Zlín, že se v případě ID Polska vystavené na jméno žalobce jedná o padělek, bylo provedeno odborné vyjádření o posouzení pravosti podkladu, kterým bylo padělání dokladu totožnosti občana Polska potvrzeno.
27. Současně bylo v řízení před správním orgánem I. stupně zjištěno, že žalobce vykonával na území České republiky závislou práci spočívající v přípravě a výdeji jídel v provozovně rychlého občerstvení. Závislou práci žalobce vykonával jako občan Evropské unie, neboť se při nástupu do zaměstnání prokázal (padělaným) dokladem totožnosti občana Polska, třebaže byl státním příslušníkem Ázerbájdžánu. Na základě výše uvedeného dospěly příslušné správní orgány k závěru, že žalobce vykonával závislou práci na území České republiky neoprávněně, neboť v rozhodnou dobu nedisponoval ani platným oprávněním k pobytu, ani povolením k zaměstnání.

28. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 1 a 4 zákona o pobytu cizinců platí, že: „*Policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let: 1. prokáže-li se cizinec policii dokladem, který je padělán, anebo dokladem jiné osoby jako dokladem vlastním, 4. pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*“
29. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců dále platí, že: „*Policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky: 1. je-li cizinec na území zaměstnán bez platného oprávnění k pobytu nebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu nebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.*“
30. Není sporu o tom, že žalobce svým protiprávním jednáním naplnil znaky tří skutkových podstat porušení povinností cizince na území ČR podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 1 a 4 a ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců, pro které je možné uložit cizinci správní vyhoštění z přechodného pobytu na území České republiky. V případě spáchání výše uvedených deliktů pak zákon umožňuje příslušnému správnímu orgánu stanovit dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zároveň zařadit cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, resp. 3 roky v případě spáchání deliktu dle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců.
31. Již na první pohled je zjevné, že zákon o pobytu cizinců rozlišuje z hlediska délky rozdílné doby zákazu vstupu na území. Konkrétně může správní orgán uložit cizinci opatření v podobě správního vyhoštění na dobu 10, 5, nebo 3 let. Obecně přitom platí, že čím závažnější je protiprávní jednání cizince, tím delší je doba, na kterou lze cizinci zakázat vstup na území členských států Evropské unie. Pokud naopak protiprávní jednání cizince vykazuje nižší stupeň závažnosti, je doba, na kterou lze cizinci uložit správní vyhoštění, kratší. Smyslem výše předestřené úvahy je přitom ochrana veřejného zájmu státu na ochraně společnosti a dodržování právních norem České republiky před jeho ohrožením či porušením v důsledku protiprávního jednání cizince. Hrozí-li v důsledku protiprávního jednání cizince ohrožení chráněného veřejného zájmu či byl-li veřejný zájem porušen závažnějším způsobem, pak je namístě volit opatření v podobě dlouhodobějšího správního vyhoštění. V opačném případě bude požadovaného účelu (ochrany konkrétního veřejného zájmu) dosaženo uložením správního opatření na dobu kratšího trvání.
32. V této souvislosti zdejší soud poukazuje rovněž na důvodovou zprávu k zákonu o pobytu cizinců, podle které: „*Doba, na kterou lze stanovit platnost rozhodnutí o správním vyhoštění, byla stanovena podle závažnosti jednání cizince.*“ Z uvedeného plyne, že prvotní diferenciaci protiprávních jednání cizinců ve spojitosti s délkou správního vyhoštění provedl sám zákonodárce, když skutkové podstaty cizineckých deliktů obsažené v ust. § 119 zákona o pobytu cizinců rozlišil, s ohledem na jejich závažnost, do tří skupin s rozdílnou dobou správního vyhoštění. Nutno podotknout, že zákonodárce nestanovil délku správního vyhoštění v případě jednotlivých deliktů

absolutně určitě, nýbrž toliko pro jednotlivé skupiny skutkových podstat cizineckých deliktů určil maximální možnou dobu, na kterou lze cizince vyhostit.

33. Ve zbytku zákonodárce přenechal posouzení závažnosti protiprávního jednání cizince a určení doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, správnímu orgánu, jehož úkolem je po posouzení konkrétních skutkových okolností případu, se zřetelem na závažnost protiprávního jednání cizince, délku správního vyhoštění individuálně stanovit.
34. V diskreční pravomoci tak nelze spatřovat svévolný a bezbřehý postup správního orgánu vedoucí k vydání nezákonného či nepřezkoumatelného rozhodnutí, nýbrž oprávnění správního orgánu, aby o věci rozhodl v přesně vyznačených mezích podle svého vlastního uvážení. Ve vztahu ke stanovení délky správního vyhoštění je pak diskreční pravomoc limitována v první řadě maximální přípustnou délkou doby správního vyhoštění. Podle ust. § 119 zákona o pobytu cizinců platí, že správní orgán není oprávněn rozhodnout o správním vyhoštění přesahujícím dobu 10, 5 či 3 let. Zároveň se při diskrečním rozhodování správního orgánu o délce správního vyhoštění uplatní korektiv přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců.
35. Dle citovaného ustanovení je správní orgán při rozhodování povinen zohlednit zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území České republiky, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Věta druhá citovaného ustanovení potom stanoví cizinci povinnost poskytnout správnímu orgánu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
36. Konečně je správní orgán při posuzování doby správního vyhoštění vázán rovněž základními zásadami, jimiž je rozhodování správních orgánů ovládáno. Základní zásady činnosti správních orgánů se tak jako vůdčí ideje činnosti správních orgánů bezesporu uplatní i v případě, kdy je dána diskreční pravomoc správního orgánu rozhodovat o délce správního vyhoštění. Vedle zásady zákonnosti (legality) projevující se v povinnosti správního orgánu postupovat při rozhodování o době správního vyhoštění v souladu se zákonem (především podle výše předestřených ustanovení zákona o pobytu cizinců) dbá správní orgán, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.
37. Současně přitom platí, že je-li o určité otázce vyhrazeno rozhodovat správnímu orgánu v rámci diskreční pravomoci, neměl by soud uvážení správního orgánu nahrazovat vlastní úvahou, není-li k tomu dán závažný důvod. Zdejší soud připomíná a zároveň při této příležitosti poukazuje na četnou judikaturu Nejvyššího správního soudu, že funkcí správního soudnictví v konečném důsledku není nahrazovat uvážení správního orgánu uvážením soudním, ale toliko posoudit, zda se správní orgán dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem a zda nevykročil mimo meze správního uvážení. (viz např. rozsudek NSS ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002-46, či rozsudek NSS ze dne 26. 9. 2022, č. j. 8 As 34/2021-48; rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz). Případný zásah do diskrečního práva správního orgánu připadá v úvahu pouze za

předpokladu, že by správní orgán překročil zákonem stanovené meze svého uvážení či správní uvážení zneužil (ust. § 78 odst. 1 s. ř. s.).

38. V posuzovaném případě si pak lze představit soudní zásah do diskreční pravomoci za situace, kdyby žalovaný či prvostupňový orgán rozhodly o správním vyhoštění žalobce v délce trvání přesahující maximální zákonem stanovenou hranici 5 let anebo dostatečně nezdůvodnily, proč byla doba trvání správního vyhoštění a souvisejícího znemožnění vstupu žalobci na území členských států Evropské unie uložena při horní hranici zákonného rozpětí.
39. Při rozhodování o délce správního vyhoštění vzal správní orgán I. stupně v první řadě v úvahu skutkové okolnosti, za kterých si žalobce obstaral padělek dokladu totožnosti občana Polska, který následně využil k dalšímu pobytu na území České republiky, jakož i při zajištění zaměstnání. Vedle toho prvostupňový správní orgán zohlednil, že žalobce vykonával na území České republiky závislou práci, aniž by k tomu disponoval patřičným povolením. Stejně tak se lze v prvostupňovém rozhodnutí dočíst, že správní orgán I. stupně ve svých úvahách o stanovení délky správního vyhoštění vzal v úvahu rovněž skutečnost, že žalobce pobýval na území České republiky po dobu 850 dnů. Pro výše uvedené důvody pak prvostupňový orgán posoudil protiprávní jednání žalobce jako „zvláště závažné“, a přitom zároveň vyjádřil přesvědčení, že pokud by nedošlo ke kontrole žalobce, nelze mít pochybnosti o tom, že by žalobce ve svém protiprávním jednání pokračoval i nadále.
40. Krajský soud musí v tomto případě přisvědčit žalovanému, pokud shledal odůvodnění délky správního vyhoštění stanovené prvostupňovým orgánem jako dostatečné, srozumitelné a přesvědčivé. Podle názoru zdejšího soudu prvostupňový orgán v rámci odůvodnění rozhodnutí o správním vyhoštění jasně a srozumitelně vylíčil jak důvody, tak i své následné úvahy o tom, proč v případě žalobce rozhodl o délce správního vyhoštění v maximálním zákonném rozsahu.
41. Nelze tak hovořit o překročení mezí správního uvážení, pokud právní úprava účinná v době rozhodování správních orgánů umožňovala stanovit dobu, po kterou lze žalobci zakázat vstup na území Evropské unie, až na 5 let. Současně se zřetelem k dostatečnému a přesvědčivému odůvodnění délky správního vyhoštění nelze uvažovat o zneužití diskreční pravomoci ve smyslu ust. § 78 odst. 1 s. ř. s.
42. V této souvislosti zdejší soud opětovně podotýká, že mu nepřísluší hodnotit věcnou správnost rozhodnutí vydaného v rámci diskreční pravomoci správních orgánů, jelikož úkolem správního soudu není hledání „ideální“ doby správního vyhoštění, ale výhradně posouzení toho, zda se správní orgány při svém rozhodování neodchýlily ze zákonných limitů správního uvážení. Z tohoto důvodu nemůže krajský soud přisvědčit námitkám žalobce o tom, že správní orgány měly zohlednit údajné polehčující okolnosti jeho jednání (první protiprávnosti žalobce na území České republiky, tíživé osobní situaci, sebereflexi žalobce, spolupráci žalobce při objasňování protiprávního jednání či nízkému věku žalobce) a uložit správní vyhoštění a zákaz vstupu na území členských států Evropské unie na kratší dobu.
43. Obdobně je soud nesdílí názor žalobce, že napadené rozhodnutí nesplňuje nároky dle ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, neboť působí nepřiměřeně tvrdě, pokud trvá na uložení správního vyhoštění, a to navzdory tomu, že žalobce svým jednáním přispěl k odstranění protiprávního stavu a současně projevil upřímnou lítost nad

protiprávností, která představuje ojedinělý exces z jinak řádného způsobu života žalobce. Z rozhodnutí o správním vyhoštění je zjevné, že prvostupňový orgán posuzoval skutečnosti rozhodné pro správní vyhoštění a jeho délku ve světle korektivu přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, neboť důkladně posoudil a odůvodnil především závažnost a druh protiprávního jednání, přihlédl k délce neoprávněného pobytu, jakož i zohlednil (ne)existenci rodinných vazeb žalobce na území České republiky. Zdejšímu soudu nepřísluší hodnotit závěry, ke kterým dospěly správní orgány v intencích diskrečního oprávnění potud, pokud správní orgány meze správního uvážení nepřekročily nebo je nezneužily, k čemuž v posuzované věci nedošlo.

44. Pro úplnost pak krajský soud dodává, že zákon o pobytu cizinců správním orgánům nesvěřuje diskreci ohledně toho, zda bude správní vyhoštění uloženo či nikoliv (srovnej např. rozsudek NSS ze dne 22. 7. 2021, č. j. 9 As 5/2010-74, či rozsudek NSS ze dne 10. 2. 2021, č. j. 2 Azs 343/2020-21). Pakliže jsou splněny zákonné podmínky, je příslušný správní orgán zásadně povinen vydat rozhodnutí o uložení správního vyhoštění, a to s výjimkou případů, že by takový postup měl za následek nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince (ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců).
45. Konečně zdejší soud uvádí, že nemůže vyhovět ani námitce žalobce, že správní orgán posoudil obavy žalobce z vycestování do domovského státu toliko z pohledu závazného stanoviska, nikoliv však z pohledu ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, podle kterého je vztah k domovskému státu jedním z faktorů ovlivňujících přiměřenost rozhodnutí. V rozhodnutí o správním vyhoštění se lze naopak dočíst, že prvostupňový orgán (ne)možnost vycestování žalobce do vlasti posuzoval nejen na základě objektivních informací a poznatků o zemi původu plynoucích ze závazného stanoviska ministerstva vnitra, nýbrž se důsledně zabýval rovněž osobními důvody na straně žalobce, jež žalobci bránily v návratu do vlasti.
46. Ty spočívaly především v údajném sporu žalobce s prezidentem Ázerbájdžánu, v důsledku čehož mělo žalobci při návratu do vlasti hrozit vězení. Jiné důvody žalobce nezmínil. Nadto žalobce v průběhu správního řízení své tvrzení stran údajného sporu s prezidentem Ázerbájdžánu nijak nedoložil ani neprokázal. Stejně tak v řízení o vyhoštění neuvedl žádné konkrétní skutečnosti svědčící o tom, že by měl být ve své vlasti pronásledován za uplatňování svých politických práv a svobod, pročez prvostupňový orgán uzavřel, že v případě vycestování do země původu žalobci nebezpečí či riziko újmy nehrozí. K naprosto totožnému závěru pak dospěl v rámci napadeného rozhodnutí žalovaný.
47. Lze proto uzavřít, že správní orgány při posuzování (ne)možnosti návratu žalobce do země původu v rámci správního uvážení plně zohlednily korektiv přiměřenosti ve smyslu ust. § 174a zákona o pobytu cizinců. Poněvadž tedy správní orgány při výkonu diskrečního práva dodržely zákonné mantinely (vzaly v úvahu korektiv přiměřenosti), není krajský soud, s ohledem na omezenost přezkumu správní diskrece, oprávněn po obsahové stránce hodnotit „ideálnost“ rozhodnutí přijatého v mezích diskreční pravomoci.

VII. Závěr a náklady řízení

48. Ze všech shora uvedených důvodů rozhodl soud o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
49. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.)

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 13. prosince 2022

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

